

NOSALTRES SOLS!

PUBLICACIÓ ADHERIDA A LA UNIO CATALANISTA

OFICINES: CANUDA, 14, pral.

Any I — Núm. 10 — BARCELONA, dissabte, 13 de juny de 1931

Preu: 15 cts. — Tallers, Om, 8 - Tel. 19754

EDITORIAL

Germans!

A l'acte esplèndid i d'espiritual unitat nacional de Manresa, hi mancà una veu. Hi mancà la veu dels patriotes integrals. Si la paraula separatista, que no és una declaració doctrinal ni una afirmació patriòtica; sinó una denominació de tàctica a mercè del vaivé de la lluita nacional i de les conseqüències subsegüents de la mateixa; diríem que a Manresa hi mancà la veu enèrgica i en aquestes hores lleial dels separatistes catalans.

En ares d'una generosa germanor i d'una necessària i urgent unitat, els patriotes radicals emmudiren diuementge passat a Manresa.

Si haguéssim hagut de parlar, ens haguérem aixecat una mica emocionats, una mica trèmuls, sota el pes d'aquell imperatiu patriòtic del moment, i haguérem dit:

Germans!

Germans, els més estimats, els més entranyables de la nostra volguda i estimada "Unió Catalanista". Una vegada més heu aixecat aquesta vostra bandera, que és també essencialment la nostra, en aquesta festa de commemoració d'aquells patricis que donaren al nostre moviment incipient de llavors una fórmula bàsica de reivindicació catalana. Vosaltres, els humils, els abnegats, els anònims, els obscurs, els sacrificats, els idealistes, els romàntics de sempre. Vosaltres, els servidors desinteressats de la pàtria, soldats desconeguts en les hores glòries. Soldats cridats al front de la palestra en les hores difícils i doloroses. Vosaltres que calieu humilment quan el nimbe de la glòria que vosaltres heu treballat envolta la testa dels nou vinguts a les altes jerarquies de la representació catalana. Vosaltres, avui, heu fet per la pàtria un sacrifici més. Vosaltres heu aixecat la bandera altre cop ben alta, perquè ningú no allegués no veure-la, i l'heu aixecada en aquestes hores de perill, per la unió, sacrificant l'altra paraula, que per als patriotes purs i integrals és encara una afirmació de plenitud alliberadora: la paraula "catalanista". La "Unió Catalanista", apolítica, ha mantingut en l'història de les seves actuacions, i com un deure patriòtic ineludible, la intensificació d'una perpètua i generosa solidaritat nacional. Avui, en aquest acte de Manresa, n'heu palesat una prova més. Però, germans estimats de la "Unió Catalanista", la vostra bandera, que és també la nostra, té també una altra alta significació patriòtica, signada amb el constant sacrifici d'una munió d'abnegats, que en el transcurs dels temps n'han fet una cosa molt santa i respectable: la integritat doctrinal i la intransigència digna davant l'enemic. Si la gent de la "Unió Catalanista" haguéssim tingut el poder i la representació de fer un Estatut, aquest Estatut haguera tingut un article únic: "Llibertat i sobirania completa per Catalunya!" Convençuts que els polítics catalans mateixos, més que els polítics de Madrid, serien els primers i els únics—car el poble és partidari de la completa justícia—de trobar aquest Estatut únic, més enllà de les seves forces i potser de les seves particulars conviccions patriòtiques; la "Unió" ha cedit, ha retallat ço que són trossos de la seva ànima i els ha aixecat com una ofrena filla del més noble dels sacrificis, perquè els partits catalans hi trobessin una fórmula tàctica, fàcil a la discussió—discutir encara!—esdevinguessin aquests trossos la pedra bàsica, en aquestes hores de responsabilitat i plenes de perills, on tots els partits catalans s'hi poguessin recolzar. Heu-vos aquí el per què de les "Bases de Manresa", adaptades a l'hora present.

Aquestes "Bases", adaptades al moment d'avui, varen ésser lliurades al nostre President. No n'ha parlat ningú més. Cap partit català no ha recollit aquest sacrifici ideal i n'ha fet bandera, ni solament de germanor entre tots. Sols tu, germà Gassol, ens dius, en aquest acte, que el Govern de la Generalitat en còpia l'esperit i en deixa la lletra. Pensa en ço que has dit! Pensa que si no fos així, seria un crim monstruós de lesa pàtria. Pensa que és el més heroic dels sacrificis, el que ha donat ànima sensitiva en aquesta ofrena que tu reculls. I que els que us porten a la Generalitat aquesta ofrena sagrada són els que en tenen les portes tancades i que tenen de resseguir moltes corbes abans no arribin allí on cal anar, no per ells, sinó per Catalunya.

Germà Gassol, et volem dir, a més, a tu que saps com servim aquesta religió santa del nostre patriotisme, la tragèdia d'aquests patriotes. Et volem dir com la prova més dura i més cruel travessa amb més de cent fines espases aquesta dolosa ànima dels patriotes purs. Et volem dir com pregonament s'assemblen a aquells solitaris de Port Royal des Champs, perseguits, excomunicats, perquè la seva concepció i percepció sensible de la puresa doctrinal, era una nosa i un obstacle a les altes jerarquies purpurades. Et volem dir com, també com aquells, nosaltres ens veiem obligats a exercir el nostre ritu de faisó clandestina. Com ells, tenim de pujar dalt d'una tàpia, i en el silenci de la nit, il·luminats per una lluna de melangia i acompanyats del caní d'un rossinyol perdut, tenim de rebre el combregar espiritual de la pàtria, perquè tenim interdit de fer-ho altrament. Aquells que durant la dictadura monàrquica eren ço més vil de la pàtria, ara han tret el rètol de traïció que deia U. P. i n'han posat un altre que diu "Esquerra Republicana de Catalunya"! I ells són els que manen per aquests pobles de color de blat torrat i per aquestes muntanyes de color de penitència. Els altres, els bons, els sacrificats, queden arconats; i pel camí que anem, no seria res d'estrany que fossin afusellats, per tal de suprimir l'obstacle i en ares d'aquells braços generosos i efusius que s'ha donat el mot d'ordre d'allargar fins aquelles terres que serveixen les despulles de Galàn i García Hernández; quan nosaltres, no ja els braços, sinó l'ànima tota, l'haguérem allunyat més enllà i tot, fins aquelles altres on hi ha unes cendres, potser encara més santes i que foren restes d'un Josep Rizal i Mercado, el màrtir de Filipines.

No és "Nosaltres Sols!" que l'ho diu. Darrera la nostra bandera hi ha aquests germans de Vilafraça del Penedès, aquests germans, bons i heroics de Solsona, que porten una llista de sacrificis fets per la pàtria i que ara, per no conviure amb la vilèsia, volen emigrar de la seva terra, per no poder contemplar ja més aquesta iniquitat de veure's perseguits en nom de la pàtria que ells han servit abnegadament. Pel pla del Llobregat, per la Conca de l'Ebre, pels pobles de l'alta Lleida, hi ha ànimes de patriotes retudes per aquesta injustícia inqualificable! Es que som nosaltres el "pugó" que delma aquest verd de vinyes que no s'acaba mai?... Aquesta copa clara i transparent de què ens ha parlat el germà Jaume Bofill i que tu has dit ens seria oferta a tots, no serà un calze més, ple de fel i vinagre?...

Germà Gassol, si no et creguéssim patriota, no t'endregàrem aquest plany col·lectiu. T'ho diríem d'una altra manera. Tu, i altres sense tu, saben que per la llibertat de la pàtria, avui esclava encara, els nostres braços saben obrir-se i encara

UNIO CATALANISTA

SECRETARIA DE PROPAGANDA

Míting a Ripoll

Dia 14, a les 11 del matí

ORADORS:

Per Estat Català:

Jaume Compte

Per "Nosaltres sols!":

Joan Muntada

Lluís Escaler

Per la Unió Catalanista:

Daniel López

Simó Llauneta

Aristides Danyans

F. Pineda i Verdager

Grandiós Míting Comarcal de Solsona

Dia 21, a les 11 matí, en la Plaça pública

ORADORS:

Rafael Dalmau

Lluís Escaler

Simó Llauneta

F. Pineda i Verdager

Daniel Cardona

Aristides Danyans

D. Roig i Pruna

Gran Míting a Sant Just Desvern

Inaugural de l'Agrupació patriòtica «Arrels de la Terra»

Dia 27, a dos quarts de 10 del vespre

ORADORS:

Daniel López

Simó Llauneta

F. Pineda i Verdager

Maria del Carme Nicolau

D. Roig i Pruna

Aristides Danyans

Pere Manén

Hi concorreran els patriotes dels pobles de la Comarca del Baix Llobregat.

els sentim petits, per a abraçar-vos; però tu també saps, i altres sense tu també, que aquests braços trencaran, per aquesta llibertat mateixa, tots els obstacles que s'hi oposin, siguin quins siguin. Com tu guaitem aquestes muntanyes altíssimes de la nostra terra, i evocuem, en reflex innat, els cimals fets carn i ossos de la pàtria; però, en fer-ho, passem els ulls també pels còdols plens de molsa, de les rierades, les pedres incommovibles i sòlides, la terra feta sang, que les aixeca i ageganta, i encara la nostra vista es perd en un més enllà, al cor del cel blavíssim i veiem per damunt de totes les serralades i dels vells cimals, espurnejant, un estel—un sol estel!—, guiatge únic, esperança mai no acabada, fita ideal i dreturera.

VIBRANT

DOCUMENTAL

La India, amenaça del món

per LAJPAT RAI

(Acabament)

Hom podria dir que, per protegir-se de qualsevol agressió estrangera, la India no pot defugir el socors d'Anglaterra. Aquesta argumentació és falsa. Heu-vos ací el testimoniatge del general Sir Ian Hamilton sobre les possibilitats d'una India lliure:

"Existeix, en material, en el Nord de la India, de què, sota una bona direcció, poder sacsejar fins als fonaments l'artificiosa societat europea, quan ella gosarà de posar en moviment aquest militarisme que ocupa el lloc de cap més altre ideal que el diner i el luxe adquirit per aquest. Aquella bona direcció és l'heroisme, el sacrifici llur, l'esperit cavalleresc, que recobren les guerres, i que creen el caràcter nacional. Quina és la part d'aquestes nobles qualitats dintre la innoble lluita de les nacions per la supremàcia comercial, amb l'especulació i els graners de blat, pels camps de batalla? Si és qüestió, llavors, de trobar capitosts, una difusió gradual de la cultura produirà aquests caps; i quan seran trobats, com podrà Anglaterra esperar de retenir de manera permanent i violenta, sota la Corona britànica, aquest vast imperi, si els hindús no s'arriben a trobar enfront d'ella, amb la mateixa situació independent que ocupen avui els Canadencs i els Australians?" (1)

Es pot també rebutjar, sense cap mica de discussió, la possibilitat de veure una altra potència estrangera dominant la India. La situació mundial no ho permet a cap nació. Les potències, doncs, no han de tèmper res per aquest cantó si la India esdevé autònoma; tota temptativa toparia amb tots els poders d'Europa, per les raons que, ultra els seus interessos, han estat indicades al començament d'aquest capítol.

Està ben entès que si la India resta situada dins de l'Imperi, com per ara cal esperar, ella pot donar a l'Anglaterra, contra els seus enemics, una font de forces extraordinària; però si és obligada d'abandonar l'Imperi, ella en farà brollar, al mateix temps, una font de perills per la pau del món.

En el món de després de la guerra, una lluita aguda es lliura entre els dos principis de l'imperialisme i del socialisme.

La guerra ha provocat, a Rússia, una revolució que no té parí a la història. Aquesta revolució ha estat combatuda, i els Soviets proven d'atacar per tots els mitjans els imperis capitalistes europeus. Se'ns ha dit diverses voltes, se'ns ha anunciat, la dissolució imminent de Rússia; per tant, ella ha sobreviscut a tots aquests atacs: ella és viva i molt viva encara, fins a tal punt que la diplomàcia anglesa i adhuc el "Foreign Office" ha hagut de tenir en compte la seva influència a la vegada política i econòmica, a l'Àsia i a Europa. Nosaltres podem aprovar o desaprovat les idees bolxevistes; però és també veritat que l'experiment fet a la Rússia soviètica és en camí d'influenciar d'una manera seriosa tota la vida del món. No es pot dubtar, per les observacions fetes a Europa i Amèrica, que el corrent que s'aixeca en contra de l'imperialisme es troba en un camí ascendent. La lluita entre l'imperialisme i el socialisme, o, més ben dit, entre el capitalisme i el socialisme, durarà potser, encara, llarg temps; però tot fa preveure que el Nou Esperit triomfarà definitivament.

L'única manera de combatre el bolxevisme és la de concedir als pobles de la terra que actualment sagnen i són explotats per les missagues imperialistes — i la India és d'aquests — els drets que reclamen.

Si és a la inversa, les nacions ferides i descontentes esdevindran un centre de bolxevisme. Es precis, doncs, que la India tingui ço que és degut; si no, els Himalaies no la preservaran pas.

Examinem encara la qüestió des del punt de vista comercial. Per la seva situació geogràfica, la India, que posa en comunicació el Pròxim i l'Extrem Orient, serveix de desguàs al comerç universal.

Com a raça, ella té el punt del mig entre els aris d'Europa i les races grogues. En tot conflicte militar entre els blancs i els grocs, el poble de la India serà un agent decisiu, un element d'harmonia i de pau. Es, per la raça, de la família europea; per la religió i la cultura, s'apropa més a la Xina i al Japó.

Considerem encara un altre aspecte: Amb 70 milions de Musulmans, la India és el centre més important del pensament islàmic.

Momentàniament, Anglaterra cerca de complaure els Musulmans, i de posar-se's del seu costat, bo i estimulant totes les seves coses, ja sigui per distribucions, ja sigui per favors, el conflicte hindú-musulmà; però la fallida definitiva d'aquesta política és inevitable, perquè l'element panislàmic esdevé fort de dia en dia.

La població musulmana de la India cada vegada comprèn més la importància que té la India per la causa de l'Islam.

La llibertat i la puixança islàmiques depenen, com si diguéssim, de la llibertat de la India. La tensió actual, temporal, entre Hindús i Mahometans, desapareixerà necessàriament, quan els milions d'hindús musulmans es donaran compte

(1) «Japan's Foreign Policy», per A. M. Pooley.

que l'Islam no pot ni revindre ni reprendre les seves forces, ni afranquir-se de la influència europea, mentre la Índia no sigui alliberada. L'Islam no és mort. No pot ni vol morir. La única manera de fer-ne una força d'harmonia i de pau, és la de reconèixer el seu poder efectiu i de respectar les seves susceptibilitats. La independència política dels països de l'Islam és la base d'aquest Estat futur, i la Índia està destinada a jugar un paper molt gran en el seu futur desenvolupament.

Si es considera el progrés de la humanitat, no es pot oblidar que la Índia, habitada per una cinquena part de la nissaga humana, i la Xina, amb la seva població encara més nombrosa, són les més grosses pedres que obstaculitzen el camí del progrés. Cap d'aquests països no ho ignora: aquests dos pobles immensos són conscients de llurs susceptibilitats presents, però també de llurs enormes capacitats potencials.

Avui no són res més que uns bastons al mig del camí. Són, però, una ajuda ben eficaç per al camí avant; aquesta és una Índia autònoma. Amb el N. E., una República xinesa; al N. O., un Afganistan fort i viril; darrera d'ella, una Pèrsia independent; i al Nord, a través l'Hindukush, una Rússia bolxevista, la temptativa de voler imposar a la Índia un govern despòtic fóra insensata.

Els mateixos déus, amb infinits esforços, no ho aconseguirien. Això seria impossible, encara que el Parlament britànic i els Legisladors hindús passessin totes les sessions llurs, a fer i votar cent actes coercitius.

La pau universal, l'harmonia internacional i la bona voluntat, la reputació de la nació anglesa, el progrés de l'espècie humana, i el benestar econòmic del món, tot això reclama la introducció pacífica i el desenvolupament d'una forma democràtica de govern a la Índia; i com més aviat Anglaterra se'n donarà compte, millor això serà per l'interès de tots.

Juny, la falç al puny

Mes de Juny, mes de neguit, en tots els cors catalans hi ha un constant trasbals, una gran frisança, tots a la una ens preguntem, ¿haurà arribat per fi l'hora de la tan desitjada llibertat?, serà realitat el somni daurat de tota la nostra vida? Si; no cal dubtar-ho; aquest Estatut, que tots els catalans tant desitgem conèixer, presentat pels homes de la Generalitat i sobretot pel seu President, ell que és tan gran català i que sap tan bé les aspiracions del poble, no podrà menys d'ésser la clau que obrirà la porta de la llibertat, d'aquesta llibertat que tothom vol, que fins els ocells moren si estan engabiats, i els seus cants es fan tristos,

tristos, que talment sembla que cantin l'"Emigrant", i que omple de dolor la nostra ànima i de llàgrimes els ulls; i digueu, germans, ¿no és estar engabiats moral i materialment l'haver de passar, com havíem fet fins ara, les més grans baixeses, l'haver de sofrir veient la nostra estimada parla ofesa i befada per qui més hauria hagut de respectar-la? Encara tinc clavada al cor la sageta que fa uns mesos em clavà un senyor (i com jo som molts els catalans que la hi portem) per haver hagut de suportar un ultratge quan aquest pujava, com jo, camí de casa meua, amb el tramvia. Quan no tant que jo i una nena, bonics i riallers com un sol, tan formosos com les flors; els seus alegres, com és natural, em varen cridar l'atenció, i mirant-me'ls estava, quan la nena, que era un poc més petita que el nen, li va dir baixet, mes no tant que jo i o la sentis, i el que és més sensible, el seu avi (que després he sabut que tal era aquell senyor, i a més que cobra de l'Estat i fa trenta anys que és a Catalunya): —Lluís, vols mitja galeta de la que m'ha donat la tia?

Amb prou feines havia acabat de dir, parlant en català, aqueixes paraules, que, dant-li una bufetada, el senyor li deia:

—"Toma, ya sabes que no quiero que hables en cochino".

Quan jo vaig sentir tan ofensives paraules i en veure en aquella carona de rosa marcats els cinc dits d'aquella mà barroera, tota la sang se'm revoltà, i de bona gana hi hauria intervingut; però, ¿qui era jo, per posar-me entre aquella família? Podia, per ventura, protestar per haver ofès la meua llengua, dient que parlàvem en "cochino", quan persones més altes també ens ofien a cada moment? Erem en aquells temps que havies de callar per força; mes en veure la meua impotència, dues llàgrimes de ràbia i de vergonya lliscaren per la meua cara, creinant com dues gotes de foc les meves galtes.

Mes, per fi, hem mig tret del damunt nostre aquest tirànic domini; però no hem de desdir; l'hem d'arrencar de soca i arrel; hem d'ensenyar als enemics que companys d'ells en podem ésser; però no ja mai esclaus; primer mil voltes morir que arrossegar aquesta vida miserable; que la vida amb l'esclavitud és deshonra, que no la volem; i seria deshonra, avui que tant es parla dels drets de l'home, no reconèixer els nostres.

Han de saber que volem la nostra llibertat; i que si no ens la donen, ens la prendrem; i que les dones catalanes estem al costat dels nostres pares, esposos i germans, per ajudar-los tant en pau com en guerra; i fer dels nostres cossos, si no fóssim aptes per la batalla, i agafant-los les mans com en la nostra dansa, una muralla perquè no pogués passar l'enemic; i si amb el nostre sacrifici poguéssim privar que passés, encara que en la lluita moríssim, en el darrer instant els nostres llavis, somrient, dirien, tot recordant "La Santa Espina", que "som i serem gent catalana tant si es vol com si no es vol".

N'estem cansats de sofrir, i ja se sap que els sofriments fan més forts els homes; i la nostra raça és molt forta; proves com ella ha passat n'han extingit d'altres; però la nostra no; la nostra a cada sofriment, enfortint-se més, com un arbre que l'espurguin, ha tret nova brotada; i el sant anhel de l'amor a la terra, avui ja nia en tots els cors; tots, tots, volem la nostra pàtria lliure; i la hi tindrem. Llibertat, divina paraula! Diguen, dones catalanes, germanes meves, ¿quina herència més rica els podem deixar als nostres fills que la Santa Llibertat?

Que puguin parlar amb els altres homes de tu a tu; no mai com un inferior, que és com ens han mirat a nosaltres sempre, des del maledit Felip V, tota la rasta dels Borbons i fins molts que no

L'Aplec Catalanista de Manresa

No ressenyem els actes nacionalistes celebrats a Manresa, el passat diumenge, perquè tota la Premsa catalana i no catalana se n'ha ocupat detalladament. A nosaltres, sols ens cal esmentar els bons patriotes, amics dilectes de la «Unió Catalanista», que s'hi aplegaren. A més de la Junta Permanent, en ple, composta dels senyors Vicens A. Ballester, Pere Manén, Josep Serra, Antoni Carbonell, Lluís Marsans, Roig i Pruna, Alfons Sans i Rosell, Ramon Vilaró, Francesc Tiana, Josep Llamusi i Daniel Cardona, hi veiérem tots aquells que en el transcurs dels anys han batallat per Catalunya, dins els rengles de la «Unió», en actuacions diverses, Dr. Soler i Pla, Pere Aldavert, Dr. Girona i Llagostera, Casas i Térmens, Rodergas-Calmell, Pineda i Verdager, Josep Castanyer, Arderiu, Cisa, Salvador Burguet, Casas Ródenas, Manuel Pagès, Pere Pascual, Josep Paytuvi, Wifred Pujol, Joan Sucarrats, Francesc Curet, Trinitat Monegal i Nogués, Creus Grifó, Ventosa, Bartés, Mestre i Mitjans, Rovira, Josep Baulanas i altres.

Les adhesions de Jacint Laporta, Francesc X. Casas i Briz, Rd. Bartomeu Barceló, de Narbona; Salvador Millet; una representació dels companys de Solsona, composta dels patriotes Mosella, Viladric i Jamar; altra dels amics del Bloc Catalanista de Vilafranca del Penedès; altra del grup d'Esplugues de Llobregat, amb els companys Bonet i Sorts i Faura, entre altres; de Sant Just Desvern, una de nombrosíssima que hi anà amb un esplèndid autocar enarborant la bandera de l'estel solitari i presidida pels companys Josep Milà, Just Vidal, primer tinent d'alcalde d'aquella població, Miquel Casanovas i Josep Piquet, regidors; altra de Berga; altra de Perpinyà, amb l'infatigable lluitador Josep Esparc d'Admeller, al cap.

NOSALTRES SOLS! el representaren els companys Escaler, Dalmau, Alavedra, Daniel López i Simó Llauneta.

L'acte de Manresa—ho repetim—va demostrar que per Catalunya i per la unió de tots els catalans, els homes de la nostra «Unió Catalanista» saben sacrificar els seus sentiments més radicals; a Manresa hi parlà tothom menys els separatistes catalans, el únics que aixopluga la gloriosa bandera de la «Unió Catalanista».

LAVS CATALÒNIA

ón Borbons, però que són germans espi-rituals d'ells. Que se'n facin ben bé el càrrec, els enemics, que Catalunya no és una colònia, sinó un Estat en potència, com el seu; una Nació, com ells, de les Repúbliques Ibèriques. Que vol anar, en tot cas, junt amb ells; però no mai ésser menys. Que si passem per ésser sotmesos, per força, al seu conglomerat polític arbitrari, no podem, de cap manera, passar per ésser germans en esclavatge amb ells, puix que, a la fi, més esclaus són ells que nosaltres, car no amen la llibertat.

Catalunya ha demostrat, amb fets, que és una Nació democràtica, i que, com una hostalera generosa, ha recollit a casa seva mils i mils de forasters que en la seva terra no podien menjar, car si més enllà de l'Ebre hi hagués de què fer mànegues, no haurien vingut a Catalunya; i els ha obert la porta i els ha parat la taula; i en canvi només els demana que vulguin comprendre'ns i respectar-nos la nostra ànima, la nostra parla, com nosaltres respectem la seva; perquè tots som iguals; perquè ja que es parla tant de democràcia, que aquesta sigui autèntica; que volem Catalunya lliure dins de la Federació de Repúbliques lliures Ibèriques; i si no és així, ens recordarem d'aquella dita tan catalana: "pel Juny, la falç al puny", i que segarem fort.

JOSEPA COMAS

ESTUDIS D'ORGANITZACIO

L'home d'acció i el cap

pel General Rampont

(Continuació.)

Es indispensable que un cap sigui d'acció, perquè ell deu actuar personalment—ja sigui per donar l'exemple, ja sigui per activar l'execució de les seves ordres, ja sigui per assegurar-se el control—; però més que res, perquè ell deu fundar els seus càlculs damunt de bases rigoroses que solament l'experiència li en pot demostrar llur valor, el moment que s'exigeix dels seus subordinats: treball, marxes, combats i sacrificis de totes menes. O, encara que el cap tingui una intelligença extraordinària, encara que ell pogués calcular mecànicament la forma i la

quantitat d'esforç a posar en joc, el cantó moral de les accions humanes li escaparia, si ell no hagués participat mai a les accions que ordena.

Tota acció humana, començada sense haver tingut en compte el factor moral, és, fatalment, contagiada d'error.

En realitat, des del moment que el cap cedeix a les funcions elevades la seva capacitat d'acció amb més desencert que raó, es lliga en una quantitat de treball considerable en detriment de l'acció física.

Però, en principi, el cap deu ésser un home d'acció versat en totes les experiències, que es sent capaç de trobar-ne de noves i de preparar-ne l'èxit.

A més, el desenvolupament del seu esperit no deu cedir res a la seva capacitat d'acció, car totes les accions del cap que nosaltres examinem tendeixen a l'efecte de fundar les seves coneixences de forces, a controlar llur desenvolupament, en una paraula, a calcular.

Elles procuren l'obtenció d'aquests objectius.

En posar en joc els mitjans que el cap disposa:

Reacció probable de les forces contràries (dificultats);

Càlcul d'aquestes reaccions;

Es millor encara inventar dificultats que no deixar-les al marge; és precis, doncs, que el càlcul es dobli en previsió i prevenció.

El cap procedeix per anàlisi per no negligir i res per calcular-ho tot; ja que ell reuneix el pro i el contra en les síntesis clares que li faciliten el joc de les comparances; les comparances li forneixen la suma de probabilitats.

Li és precis, doncs, al cap, una documentació segura i aprofundida de les matèries i de les forces; però això no són res més que les peces d'un joc d'endevinalles.

L'art el més delicat consisteix a col·locar al seu lloc les peces de documentació en els dos camps diversos; en el curs de la refecció es lliura la batalla del pro i del contra que, arbitrat pel judici, emmena a la decisió.

Resumint: el cap deu preveure, el cap deu ésser documentat, el cap deu saber reflexionar i decidir-se abans de passar a l'acció.

(Seguirà)

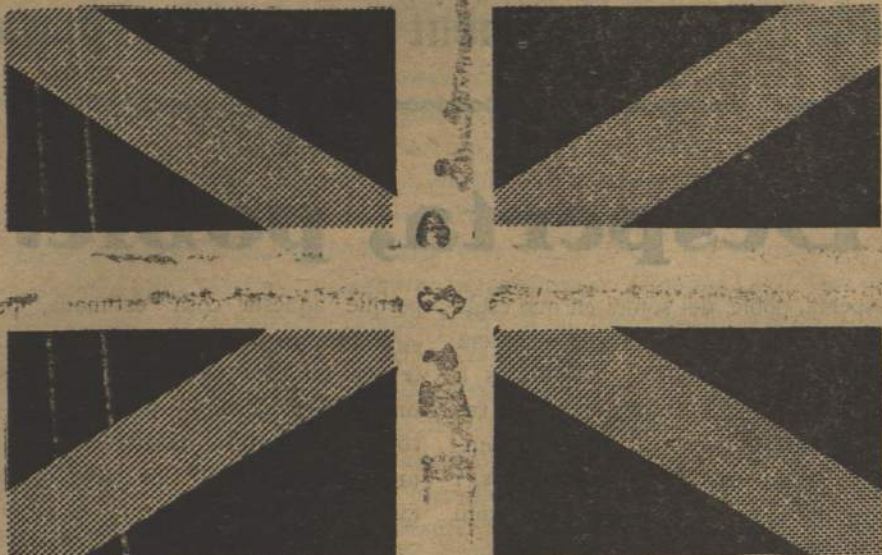

—Jo, Catalunya, alço la copa cristal·lina dels meus poetes; però alço més enlaire el calze del sacrifici dels meus pobres romàntics anònims.

Gora Euzkadi!

"NOSALTRES SOLS!" s'ocuparà ben aviat de les activitats dels nostres germans—i germans estimadíssims—d'Euzkadi. Dintre la Península Ibèrica, és l'únic moviment integralment nacionalista, i això fa que conjuntament, amb el caràcter franc, lleial i valent dels bascos, a nosaltres ens inspirin una profunda simpatia.

Avui reproduïm la seva bandera nacional i el doctrinari patriòtic del seu partit.

EUZKADI ES LA PATRIA DE LOS VASCOS

DOCTRINARIO VASCO

—La Patria de los vascos es Euzkadi.

—La morala y el hogar multiseular de los vascos la constituyen: Araba, Gipuzkoa, Nabara y Bizkaya, que hoy se dicen provincias españolas; Laburdi, Zuberoa y Benabarra, que se reputan francesas. Políticamente, son los unos ciudadanos españoles y los otros franceses.

Originariamente y por naturaleza, ni son los unos españoles ni los otros franceses: unos y otros son simplemente vascos.

—Los vascos por sí solos, forman una nacionalidad distinta de la española y de la francesa, clasificada y proclamada por los etnólogos como raza isla.

—Los idiomas francés y español manifiestan el común origen recibido en la corrupción de la lengua latina. El idioma propio de la raza vasca es el Euzkera o vascuence, distinto por su léxico y por su mecanismo gramatical al francés y al español.

—Los vascos fueron los primeros ocupantes de su actual territorio, y sucedió esto muchos siglos antes que surgieran a la vida el pueblo francés y el pueblo español.

—La organización social y política de los vascos fué determinada por sus PROPIAS LEYES, hechas por ellos mismos para sí mismos, sin ingerencia de ningún poder extraño.

—No todos los vascos se regían por las mismas leyes; aunque sí por muy parecidas.

Formaron varios Estados políticos independientes entre sí y del mundo entero.

No fueron siete los Estados, sino más bien seis, porque Benabarra era la sexta Merindad de las que componían el antiguo Reino de Nabara.

—Los vascos jamás renunciaron de buen grado, a su innata soberanía. Nuestro pueblo perdió la facultad de gobernarse a sí mismo: Laburdi, Zuberoa y Benabarra, en el año 1789; Araba, Gipuzkoa, Nabara y Bizkaya, medio siglo después, en 1839.

—Las consecuencias que se han seguido a nuestro pueblo de esta pérdida de su soberanía son desastrosas y lamentabilísimas. La raza latina se halla inficionada de espíritu irreligioso, mientras que la vasca ha sido una de las más sólidamente religiosas de la tierra, en tanto que conservó su libertad. La antes viril y nobilísima raza vasca se ha visto, desde el momento en que perdió su independencia, en inminente peligro de muerte del cuerpo y del alma; quebrantados sus caracteres de nacionalidad, iba a hundirse en el abismo de la corrupción latina. El remedio contra tamaña desgracia es el de unirse los vascos todos en el amor al lema nacional Jaun-Goikua eta Lagi-Zara: DIOS Y LA LEY VIEJA. Quiere decir, que ha de amarse sobre todo a Dios y a su Religión, practicándola sinceramente en todas las ocasiones y refiriendo a EL la felicidad del pueblo vasco; que vuelvan a reunirse las Cortes de Nabara, las Juntas Generales de Gernika, las Hermandades de Araba; las Juntas o Asambleas de Gipuzkoa, y los Bilzares de Zuberoa y Laburdi, investidas todas de la facultad soberana de dictar sus leyes, sin intromisión de Poderes extraños; preconizando además la unión voluntaria de los seis Estados en la Confederación libre de toda la Raza, en la EUZKADI soberana.

A la lluita

Anem a recollir la senyera que altres han deixat sola. Ha arribat el moment d'actuar.

Ara, més que mai, enarborem l'ensenya de la Santa, Fecunda i Benaurada Intransigència.

Som intransigents perquè volem la llibertat integral de Catalunya, i no renunciem ara, com no havem renunciat mai, a la llibertat de la nostra terra.

Soldats fidelíssims i disciplinats, la nostra adhesió a la Unió Catalanista ens obliga, per ara, i no més que per ara, a acceptar la proposta de Bases per a l'Estatut de Catalunya, que ha estat publicada i escampada arreu de la nostra terra.

Fem constar ben clar que aquestes bases les acceptem només com una transacció per al moment. És el menys que podem demanar, i el més que ens poden reconèixer pacíficament.

També fem constar que, com a solució pacífica, no renunciem a cap dels punts fonamentals de dites Bases. Però, una vegada obtingudes, seguirem actuant fins a arribar al que ha estat l'ideal de tota la nostra vida.

Els moments són transcendents, i s'imposa la serietat en tots els nostres actes. Aquesta serietat la imposarem a certs mercaders d'idees que des de tertúlies i centres mal anomenats culturals tracten amb rialles mofetes les nostres aspiracions i el nostre romanticisme, perquè ja que ells no estan disposats al sacrifici, però sí a aprofitar-se del dels altres, els obligarem, sia com sia, amb la força de la nostra paraula i amb la dels nostres braços, a ésser sincers i dignes.

I com que ja des d'ara s'endevina el que ha de venir de ponent, com que no creiem en la concòrdia, l'harmonia i la germanor que es predica, però no es practica, anem a preparar-nos per la lluita.

Per aquesta raó és que jo crido tots els catalans a la nostra organització. Els qui siguin verament patriotes, que vinguin. Anem a actuar.

I en la nostra actuació no deixarem que ningú se'ns imposi: ni els de la

dreta ni els de l'esquerra. Som forts, perquè ho és la nostra voluntat; serem valents, perquè tenim un ideal.

Amb l'ideal anirem arreu on es tractin les nostres coses, per recordar als catalans que ja no se'n recorden: el seu deure, i hi anirem disposats a tot. Respectarem als que s'ho mereixin, i empararem com serps verinoses els mals pastors, els traïdors i els que volen fer negocis emparant-se en el nom de catalanistes.

Als joves que ens segueixen només haig de recordar-los com a lema de la nostra acció l'estrofa de l'himne immortal de la nostra terra, "Els Segadors", que uns quants efeminats i corruptes volien substituir per una cançó barroera i estrafolària, amb regust d'opereta:

Que tremoli l'enemic
en veient la nostra ensenya.
Com fem caure espigues d'or,
quan convé, seguim cadenes.

A la lluita, doncs, bons patriotes de Catalunya, i que ningú no reculi.

ARÍSTIDES DANYANS

No votarem l'estatut!

Hom està procedint a l'elaboració de l'Estatut que ha de regular el futur polític de Catalunya. Aquest Estatut serà sotmès a un referèndum popular. Volem declarar, doncs, des d'ara, que nosaltres no el votarem.

Nosaltres, que no hem estat mai autonomistes ni federalistes, que som separatistes per convicció, no podem votar, sense traïr la nostra consciència, uns articulats que uns juristes i uns catalanistes, respectabilíssims, s'estan empecant en uns moments d'ofuscació. Ja ara, mentre hom hi està treballant, sabem que l'Estatut reconeixerà certes intromissions de l'Estat espanyol en les nostres coses. Hom es deixa portar per aqueixa onada de con-

còrdia, sense fer cas de l'experiència que ens diu que, units, mai no ens entendrem. No podem, doncs, donar el nostre "placet" a res que signifiqui cap minva de les nostres atribucions nacionals, ni podem avenir-nos a acceptar intrusions de cap mena.

No és qüestió, ara, de discutir teories. Posat que som separatistes, no acceptem cap altra solució al nostre problema nacional, que la de la independència de Catalunya. Estem exactament allà on hem estat sempre. El canvi de règim a Espanya no ha pogut motivar cap evolució en les nostres conviccions catalanistes. Per principi, som republicans; però no serem amics d'Espanya, sigui quina sigui la seva forma de govern, mentre no ens siguin reconeguts els nostres drets col·lectius d'una manera total, absoluta.

Hom no pot invocar el nostre patriotisme per tal d'haver una unanimitat, o una votació nodrida en el plebiscit per l'Estatut. El temps dirà qui és el que s'equivoca. Nosaltres, ja des d'ara, preveiem una formidable reacció del nostre poble, desenganyat una altra vegada encara, en sentit radicalment nacionalista.

Res no hauriem dit de la nostra posició davant l'Estatut, si no s'hagués presat a confusions. Sabem que alguns amics, d'ideals afins amb els nostres, no són satisfets amb la posició abstencionista, sinó que volen votar contra l'Estatut. Sàpiguen, doncs, els honorables representants de Catalunya, a l'hora de l'escrutini, que no tots els vots negatius seran contra la llibertat de Catalunya, sinó que molts procediran dels rengles dels catalanistes intransigents.

DIAPHEBUS

Als patriotes de fora Barcelona els recomanem que iniciïn subscripcions a favor de la nostra publicació. Els patriotes de Barcelona poden fer-ho també per grups a l'escola, a la Universitat, al taller, les nostres noies patriotes son també cridades a ajudar-nos. Per la Pàtria, per la llibertat!

JULI JENER

Som catalans, res més que catalans!

El conseller de la Generalitat Ventura Gassol, en el discurs que féu en la festa commemorativa de les Bases de Manresa, va dir, molt exactament, això: "Nosaltres som catalans. Nosaltres no serem mai espanyols, no podem ésser espanyols, perquè som catalans, res més que catalans, car nosaltres no havem nascut a Espanya, hem nascut a Catalunya".

Aquesta afirmació tan rotunda, feta per un conseller de la Generalitat, justifica plenament la nostra actitud, puix posa de manifest que tots els catalans tenim de fer coratjosament l'esforç que requereix l'assoliment de la llibertat de Catalunya.

Nosaltres, però, a més de les paraules del conseller de la Generalitat afegim: Catalans! Els corrents de concòrdia que semblaven que ens arribarien a constipar de tants com n'hi havia, avui s'han esvaït. Han tancat les portes, i sols queda l'esclatxa representada per un petit nucli d'homies preclars que no tenen cap força. Vieieu, si no, l'efecte produït a les terres centrals en conèixer el text de l'Estatut Basc, un estatut que nosaltres no podem fer de tan miuso. I si per

poca cosa ja han posat el crit al cel, vol dir, catalans, que el nostre ja serà rebut amb franca hostilitat.

Què hem de fer, doncs?—diren. Hem de fer tot ço que us hem predicat aquests dies. Hem de preparar-nos, hem de vetllar, hem de formar el nostre exèrcit! Car ara és, catalans, el moment decisiu de la història. Ara és el moment de demostrar el nostre amor a la llibertat. Cal demostrar que a Catalunya és viu el sentiment republicà que reconeix la llibertat dels homes i dels pobles, i cal demostrar a Espanya que ella no ha estat mai republicana, per tal com mostra els desitjos imperialistes.

Nosaltres, doncs, proclamem ben alt, amb una veu que es senti per tot el món, que Catalunya es llença a la lluita per defensar els ideals que Espanya no sent; els ideals de llibertat; i proclama Catalunya que no se separa d'Espanya, pel fet que no ha estat mai espanyola; el que fa Catalunya, és allunyar-se d'aquells que volen seguir un camí tenebrós, ja que ella vol seguir un camí ple de llum.

R. DALMAU I FERRERES

Per la llibertat dels homes i dels pobles

"... com seguim espigues d'or,
quan convé seguim cadenes..."

BATECS

Per qüestions econòmiques (la nostra eterna qüestió) no poguérem anar a la festa patriòtica de les Bases de Manresa. Què hi farem! Pacència i resignació. Diumenge a la tarda, anava malhumorat i perdut, sense nord ni guia. Surto de casa i em dic, on faràs cap? Giro pel carrer de Marina, per anar al Centre d'Esquerres del Poblet, per si hi havia algun acte patriòtic o, quan menys, alguna discussió nacionalista. Què dius, ara? Avui és diumenge, i altra feina hi ha, que fer pàtria! Avui hi ha ball, per estimul i enfortiment de la raça. El dia 28 ja el dedicaran a eleccions. No es pot matar tot el que és gras; i ara estem en temps de concòrdia, i volta-la, Manela. Però com no he estat mai aficionat a l'art de la ballaruga, jo que giro cua cap al carrer València, i cap a Barcelona, que diem al Poblet. Passo per l'Ateneu Regionalista Verdader, i els nois de la Lliga, per no ésser menys, vinga ball! Per Catalunya i l'Espanya gran. Ai, que suarem! Segueixo avall, i bado una mica davant d'un cartell del Centre d'Esquerra Republicana de Catalunya del Districte IX. Al balcó, la bandera de la República espanyola, i abaix no sabem si són de la mateixa colla, però hi ha anunciat, en català: "La Gatita Blanca" i Gran Ball de Societat". Ara sí que anem bé, per anar a casa. Enquimerat, tiro València avall, i sense com va ni com ve, em trobo davant d'aquell hominàs de bronze que es diu Clavé. Sí que hem anat a parar lluny! Aleshores penso, ara que hi som, deixa'm anar a ficar el nas als locals del Partit Republicà Català. He passat per "La Nau" i per les Corts Catalanes, els dos baluards del Partit. Aquí no hi fan ball, però es veu que la ballen. Tristes i solitud en els temples del pàl·lisme. Es comprèn que no saben de què va, i estan pensant amb qui aliar-se. Davant de tal desorientació, no hi ha qui formi, i no es troba un prohòem per remei.

Sortim amb més mandra que mai, i les sabates pesen com ploms. Quina tarda de diumenge! Ja som a la Rambla. Ens barregem entre la multitud, i avall com la riuada! Els temps canvien. El partit radical, que s'havia refugiat a quatre casinets de barriada, on el conserge s'entretenia comptant les teranyines, planta pavelló en plena Rambla, en un pis que fins ara solament hi podien arribar les entitats aristòcrates a base de ruleta. I de qui és el miracle? Qui són els causants de la revifada d'espanyolisme que es respira a Catalunya!

Vergonya fa el dir-ho; però els catalans, els que es diuen catalanistes, i que sota la capa de la germanor i de la concòrdia, claudiquen cada dia més. Però no ens posem tràgics. Rambla avall, que avui és com dir Bòria avall. Miro i remiro, i no veig els rètols catalans que deien que es posarien arreu. Tot està igual que abans; què dic, igual? Pitjor. Ja no tinc esma de mirar per les botigues, i, capcot, segueixo avall. Capcot has dit? He hagut d'aixecar el cap tot seguit, per no contemplar aquell fastigós espectacle capaç de remoure les tripes al més despreocupat. Em refereixo a la catifa d'escopinades que llueix el sol de les nostres Rambles. Civilització, senyors, civilització! Per higiene i per estètica, no escopiu. Quina tarda de diumenge! Gaires com aquesta, i em faig frare. Avorrit, cansat, fastiguejat, amb el cap a tres quarts de quinze, arribo a la Rambla de Santa Mònica, i entro al

Centre de Dependents, on escric aquestes ratlles amargues de la tarda d'un diumenge i demano perdó als lectors que lleixen aquesta secció que aquesta setmana hi trobin uns batecs tan desguitarrats; però, fillets, hi ha dies en què s'acumulen tantes contrarietats, que o bé es prenen les coses rient, o bé us heu d'esberlar el cap per les parets. Es veuen unes cosetes que n'hi ha per fer dir els sants al revés i penjar els hàbits a la figuera. Ens sembla que haurem de cantar com unes callandries i treure els drapets al sol a més de quatre. I aquesta secció potser l'hauré de titular "Garrotades". De més verdes se'n maduren.

SOLUS

PLANYS

Arran de produir-se la nostra vida nova dins la política, volia dirigir-me a la joventut de tots els estaments de Catalunya per fer-li retret del delictes de lesa pàtria que havia comès inconscientment.

Mes sense mostrar impaciències, he restat en silenci fins més enllà de la mesada que gaudim de la República d'Espanya, confiant que reaccionaria de la seva inconsciència la nostra joventut, i de retop canviaria la seva actuació.

Res no ha passat aquí, i la cosa segueix com el primer dia, i d'això me'n planys.

Gran fou la joia que experimentà tot home liberal del nostre poble, pel canvi de règim, i gran fou l'estimul per la nostra joventut el poder cridar a pit descobert els cants de llibertat i a la República; mes els cants vibrants d'entusiasme no foren pas per a la República Catalana, com tampoc no fou la nostra senyera la preferida per les multituds per fer-la tremolar als vents.

Els cants del poble foren per la República d'Espanya, com fou la senyera d'Espanya la que feren tremolar als vents; i fou per als nostres enemics demostració palesa de la incorporació de la nostra joventut a la República d'Espanya i a la senyera tricolor i inconscientment que la joventut del nostre poble es tenia per ben pagada amb aquest fet.

Aquell esclat d'entusiasme inconscient de la nostra joventut, donà la norma a seguir als nostres enemics per al nostre futur, i el nostre futur esdevindrà curull de negatives i mals averanys i no podrem lliurar-nos del jou del centralisme; i qui més, si no nosaltres, en serem les víctimes?

Prop de resoldre's el nostre futur amb l'Estatut, tenim el deure de salvar-nos dels innombrables enemics que ens encerclen, repetint amb tot entusiasme l'esclat de triomf assolit el dia de l'adveniment de la nostra República Catalana, cridant, demanant, exigint: Volem per a tots els pobles d'Ibèria la República Federal, i per a nos-

Catalans!

Catalans que serveu viva vostra llengua nacional, que dels trobadors encara té la glòria medieval; que a través de tots els segles féu florir per sempre l'art; Catalans, amb simpatia us adreça el món l'esguard!

..

Catalans, la pròpia llengua és del poble el gran tresor; hi batega nostra vida, l'amor nostre, el nostre cor. No vengueu la llengua vostra per un idol estranger! Catalans, rera la llengua prompte el poble mor també!

..

Catalans, molts de vosaltres en exili van caient, o en presó; mes vostra causa la fa santa el sofriment! Vostra sort, vostre futur, Déu tan sols els té en la mà. Catalans, no tremolèssiu per un dèspota i tirà!

..

Catalans, tingueu coratge. El futur es va acostant: sobre els seus fonaments febles el vell món es va esberlant! A l'Orient, per a vosaltres, surt un sol de llibertat! Catalans, totes les terres tenen lloc assenyalat!

..

Catalans, la vostra pàtria no té estat independent, que sols avui és factible per la lluita violent! Doncs la llibertat guanyeu-vos, i que cessi el vostre afront! Catalans, no us oblidèssiu que us esguarda tot el món!

Escrit originalment en Esperanto per Jan Van Schoor, flamenc. Aparentat a la revista "Flandra Esperantista", de Bèlgica, en agost de 1929. Traducció catalana de X. X. X. Música d'Antoni Valls Roviralta.

altres la República Catalana, amb tota llibertat; i volem que el Referèndum sigui unànime i esplendorós, com pertoca a Catalunya.

Si la primera volta va pecar la nostra joventut, que demostrí ara la seva plena consciència per governar-se ella mateixa, estimant fins al sacrifici la nostra senyera i defensant fins al sacrifici la nostra República Catalana; i si per germanívol amor dels pobles d'Ibèria estimem les altres senyeres, que sigui per amor, mes no pas per imposició a la nostra voluntat.

Hem d'esvair les il·lusions dels nostres eterns enemics centralistes i dominadors des de tots els components de l'actual govern provisional de la República d'Espanya, fins als pallassos radicals del departament de Tarragona, i des dels botiflers del nostre poble fins a les patums tècniques i jurídiques que patim a casa i que representen la trinitat Maura-Largo Caballero-Prieto.

A la lluita, Jove Catalunya! A la lluita, Catalans! Per la nostra completa Llibertat i perquè no ens haguem de plànyer novament.

Jordi FONTANALS

Advertim als nostres estimats col·laboradors que facin un alt en la tramesa dels seus articles. Tenim més de trenta-cinc articles per publicar, i molts d'ells no podran publicar-se ja per inactuals. Que cap amic no es doni per molest, ja que "NOSALTRES SOLS!" és de tots els germans i és fill de l'esforç de tots. Actualment, necessitaríem poder fer un periòdic de 8 planes.

PATRIOTA!

El teu full de combat és "Nosaltres sols!"
El teu pa espiritual és "Nosaltres sols!"
Per la teva obra d'apostolat, "Nosaltres sols!"
Per la teva fe i la teva voluntat, "Nosaltres sols!"
Per la teva dignitat catalana, "Nosaltres sols!"
Per la llibertat dels homes i dels pobles, "Nosaltres sols!"
Per la Independència de la República Catalana, "Nosaltres sols!"
Per la memòria dels que foren i per la dignitat dels que vindran, "Nosaltres sols!"
Ajuda'l econòmicament en tot el que puguis!

Desperta, poble!

Desperta, poble, del somni en què estàs postrat. I en dir-ho, no ho faig solament per uns quants, sinó per tothom, és a dir, m'adreço a tot el nostre poble català, que sembla que està dormint. Sembla que estigui amb els ulls mig closos, i no gosi obrir-los per por de veure com a certa aquella cosa que traspunteja.

I aquesta cosa que traspunteja ja sabem tots quina és. L'opressió en què encara viu Catalunya. I és això ço que el poble català no vol veure; té por; però de què? De què pot tenir por un poble que té tota una història que l'omple de fama i de glòria? Quina por han de tenir els fills seus de voler altra volta reconquerir aquella llibertat anys ençà deruïda?

Deu tenir por segurament que el despertar del seu somni sigui un xic tortuós; deu tenir por que en alçar-se per tal d'assolir pel seu esforç la llibertat hagi de caure ferit, hagi de caure occit en la palestra. D'això té por, de l'esforç que hauria, que hem de fer si volem que la nostra pàtria sigui lliure. I per això el poble, perquè té por, dorm, prefereix dormir eternament abans d'obrir els ulls i anar a la lluita.

Mes el somni de tot un poble no pot durar eternament; fóra una ignominia, fóra un menyspreu que es faria al Creador de negar com a certa la terra que ens ha donat fent-la mare nostra. No, no és de creure que els catalans vulguin estar-se adormits en el somni de l'esperança, i no amb el de la realitat.

Poble, desperta! Però en fer-ho sigues conscient en els teus actes; poble, abans de despertar-te del teu llarguissim dormir, tingues compte amb la manera d'obrir, puix podries equivocar-te.

Deixa ja aquest somni que sembla que et sigui planer, però que en realitat el tens perquè vols, el tens perquè el desitges, perquè d'aquesta manera somiant la farsa que somnies, foragites la realitat tan punyent que està estesa damunt de tot un poble, que és, com ja he dit, l'opressió que encara continua.

Desperta, fill del poble, perquè ja és l'ora; desperta, no fos cas que els altres veient-nos dormits ens acabin d'aturar per sempre, encara que és de creure que no ho assoliran, car darrera de nosaltres puja, ha de pujar una força gran, una força que tot ho arrasi, i aquesta força ha d'ésser la fe en el nostre ideal, la fe que hem de dur dins de nosaltres, perquè allò que cobegem sigui un fet, perquè allò que ansem posseir sigui una realitat; però

perquè aquesta cosa estimada, perquè aquesta cosa tan ansiada sigui una realitat, cal ans que tot que el poble de Catalunya enter alci la mirada, obri els ulls i compregui la gran realitat que hi ha damunt del nostre sol. Cal que desperti d'aquest inútil somni que fa més de dos-cents anys que el domina. Prou de bressolar-se, prou de pensar en allò tan dolç, en allò que encisa els sentits de les persones. No; cal acció, cal obra; és precis que ens ho posem al cap i al cor, i d'aquesta manera, ja desperts, conscients dels nostres deures, podem cridar, podem anar a la palestra amb la seguretat dels màrtirs que defensaven una cosa noble, amb la mateixa dignitat d'un heroi que camina pels camins difícils d'una llegenda.

Poble, desperta! I ho dic ben alt, perquè ho sentin tots els ciutadans de Catalunya, i no sóc pas jo qui ho dic; és l'ideal que fa revivre dintre meu uns moments d'esperança de despertar; és l'ideal que fa que el meu cor parli com parla; fa que digui ço que dic, perquè és d'aquesta manera que ho sento, perquè és així que em sembla que el poble ha de respondre a la crida que li fa la mare. Es Catalunya qui diu que vol que ens despertem d'aquest somni que sembla que hagi de durar tota l'eternitat; és ella la que ens demana que us cridem, que us diguem que ja n'hi ha prou de dormir, que ja és hora que ens portem com a bons fills; que, oint els precés d'una bona mare, ens alcem i marxem pel camí de l'heroisme, de la màxima fidelitat, per tal que tots donant-nos la mà li duguem la llibertat que un jorn ella posseï, però que la mà opressora de l'egoisme i de l'enveja li arrabassà.

Per això, per tal d'assolir aquesta cosa crido, demano al poble que desperti, que deixi aquest somni gai i planer que fa que la seva vista quedi enterbolida i que no es decideixi encara a actuar. No sóc jo; ja ho dic sempre; és la pàtria qui ho vol, i la pàtria és la mare, i aquell que no escolta el prec d'una bona mare, ja sap ço que es mereix.

UN PELEGRÍ

No serem federals fins que la Pàtria sigui completament lliure.

La nostra Esquerra no és una Esquerra a l'Espanyola. "Nosaltres sols!" som l'Esquerra Radical Nacionalista.

Imp. d'Antoni López, Om, 8. - Barcelona

Fàbrica de Moïlures
Marcs • Quadros • Rellous

Casa Bargalló

**Urgell, 24
Barcelona**

**Camiseria
Corbateria**

J. Rodríguez i Casals

Ronda Sant Antoni, 78
(davant del carrer Muntaner)

BARCELONA